

# Danielin kirja – numero kaksisataa

## *Profeetallinen avautuminen: toinen kokoaminen ja sen merkitys adventistisessa eskatologiassa*

Jeff Pippenger  
2024-05-05

Me tarkastelemme profeetallista ajanjaksoa, jota kuvataan toisena kokoamisena ja jonka profeetta Jesaja, ja myöhemmin sisar White, ovat tunnistaneet.

Ja sinä päivänä Iisain juurivesa on oleva kansojen lippumerkinä; hänen tykönsä pakanat etsiytyvät, ja hänen leposijansa on oleva kunniaisa. Ja sinä päivänä Herra ojentaa kätensä vielä toisen kerran hankkiakseen takaisin kansansa jäännöksen, joka on jäljellä Assyriasta ja Egyptistä ja Patroksesta ja Kuusista ja Eelamista ja Sinearin maasta ja Hamatista ja meren saarista. Ja hän kohottaa lippumerkin kansakunnille ja kokoaa Israelin karkotetut ja kerää yhteen Juudan hajotetut maan neljältä kulmalta. Efraimin kateus katoaa, ja Juudan viholliset hävitetään: Efraim ei kadehdi Juudaa, eikä Juuda ahdistaa Efraimia. Jesaja 11:10–13.

Kun Jumalan lopunajan kansa kootaan toisen kerran, näiden opetuslasten keskuudessa tapahtuu yhdistyminen, jota kuvasi helluntaita edeltänyt kymmenen päivän aika ja johon Jesaja viittaa aikana, jolloin ”Efraimin kateus on katoava, ja Juudan viholliset hävitetään; Efraim ei kadehdi Juudaa, eikä Juuda ahdistaa Efraimia.”

“Koettelemuksia on tuleva Jumalan kansan päälle, ja lusteet on erotettava vehnästä. Mutta älköön Efraim enää kadehtiko Juudaa, eikä Juuda enää ahdistako Efraimia. Ystävälliset, hellät, myötätuntoiset sanat ovat virtaava pyhitetyistä sydämistä ja huulilta. On välttämätöntä, että olemme yksimieliset, ja jos me kaikki etsimme Kristuksen sävyisyyttä ja nöyryyttä, meillä on oleva Kristuksen mieli, ja silloin on oleva hengen ykseys.” Review and Herald, 19. maaliskuuta 1895.

Yhdistyminen on osa siitä työstä, jonka Kristus suorittaa kootessaan sata neljäkymmentäneljä tuhatta toisen kerran. Tuota ykseyttä kuvattiin helluntaita edeltäneillä kymmenellä päivällä sekä Exeterin leirikokouksen kuudella päivällä, ja se olisi voitu saavuttaa vuosien 1856 ja 1863 välillä, elleivät ne, jotka olivat kokeneet 22. lokakuuta 1844 tapahtuneen suuren pettymyksen, olisi eksyneet tieltään.

”Mutta pettymyksen jälkeen seuranneena epäilyksen ja epätietoisuuden aikana monet adventtiuskovista luopuivat uskostaan. Erimielisyyksiä ja hajaannusta tuli mukaan.... Näin työ estyi, ja maailma jätettiin pimeyteen. Jos koko adventistikunta olisi yksimielisesti pitäytynyt Jumalan käskyihin ja Jeesuksen uskoon, kuinka perin toisenlainen olisikaan ollut historiamme!”

“Ei ollut Jumalan tahto, että Kristuksen tulemista olisi näin viivytetty. Jumala ei tarkoittanut, että Hänen kansansa, Israel, vaeltaisi neljäkymmentä vuotta erämaassa. Hän lupasi johdattaa heidät suoraan Kanaanin maahan ja asettaa heidät sinne pyhäksi, terveeksi, onnelliseksi

kansaksi. Mutta ne, joille se ensin julistettiin, eivät menneet sisälle ‘epäuskon tähden’ (Hepr. 3:19). Heidän sydämensä olivat täynnä napinaa, kapinaa ja vihaa, eikä Hän voinut täyttää liittoaan heidän kanssaan.”

”Neljäkymmenen vuoden ajan epäusko, napina ja kapina sulki muinaisen Israelin pois Kanaanin maasta. Samat synnit ovat viivyttäneet nykyisen Israelin pääsyä taivaalliseen Kanaaniin. Kummassakaan tapauksessa vika ei ollut Jumalan lupauksissa. Juuri Herran tunnustautuvan kansan keskuudessa vallitseva epäusko, maailmallisuus, pyhittämättömyys ja riitaisuus ovat pitäneet meidät tässä synnin ja surun maailmassa näin monta vuotta.” Selected Messages, kirja 1, 68, 69.

Toisen enkelin laskeutuminen osoitti ensimmäisen pettymyksen yhteydessä tapahtuneen hajaannuksen, joka käynnisti viivytyksen ajan, ja johti sitten Exeterin leirikokouksessa kuuden päivän jaksoon, jonka aikana sanoman omaksumisessa saavutettiin yksimielisyys ennen Pyhän Hengen vuodattamista Keskiyön huudon sanomassa kokouksen päättyessä.

Kolmannen enkelin laskeutuminen 22. lokakuuta 1844 osoitti suuren pettymyksen yhteydessä tapahtuneen hajotuksen ja saattoi alkuun opetuskauden, kun kaikkeinpyhimpään liittyvät totuudet avattiin Jumalan kansalle. Vuoteen 1849 mennessä Herra ojensi kätensä kootakseen kansansa toisen kerran yhteen, ja vuoteen 1851 mennessä vuoden 1850 karttaa esitettiin. Tuo kartta edusti perustavaa sanomaa, juuri sitä sanomaa, joka oli korotettava maailman eteen lipuksi.

Opetuslasten kokoaminen toisen kerran Kristuksen toimesta alkoi välittömästi Hänen alasastumisensa yhteydessä, ja Exeterissä olevien kokoaminen alkoi viipymisen ajan kuluessa. Vuoden 1863 kapinan historiassa toisen kerran tapahtuva kokoaminen alkoi vähintään viisi vuotta sen kasvatuksellisen prosessin käynnistymisen jälkeen, joka alkoi, kun pyhäkön valo avattiin vuonna 1844. Vuonna 1848 islam oli silloin saattamassa kansoja vihaan. Toinen kokoaminen esitetään edistyvänä työnä, joka toteutuu niiden kymmenen päivän saapumisen kautta, jotka edelsivät helluntaita, sekä Exeterin leirikokouksen kuuden päivän kautta, ja sen olisi tullut olla päätökseen saatettu vuoteen 1856 mennessä.

Hänen kansansa kokoamisen työ toisen kerran on kolmannen enkelin päättävä työ, ja sen suorittaa Kristuksen käsi.

Ja kun sapatti tuli, hän alkoi opettaa synagogassa; ja monet, jotka häntä kuulivat, hämmästyivät ja sanoivat: Mistä tällä miehellä on nämä asiat? ja mikä on tämä viisaus, joka hänelle on annettu, että hänen käsiensä kautta tapahtuu tällaisia väkeviä tekoja? Mark. 6:2.

Hajaannus, joka tapahtuu jumalallisen vertauskuvan laskeutuessa alas, käynnistää koetusprosessin, joka lopulta tuo esiin kaksi palvojen luokkaa ja siten puhdistaa temppelin.

Jonka viskin on hänen kädesssä, ja hän puhdistaa puimatanterensa tarkoin ja kokoaa nisunsa aittaan; mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulella. Matteus 3:12.

Sinä aikana Jumalan kansan tulee ottaa sanoma enkelin kädestä ja syödä se.

Ja minä näin erään toisen väkevän enkelin tulevan alas taivaasta, pilveen puettuna; ja sateenkaari oli hänen päänsä päällä, ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, ja hänen jalkansa niin kuin tulipatsaat. Ja hänen kädessään oli avattu pieni kirja; ja hän asetti oikean jalkansa meren päälle ja vasemman jalkansa maan päälle. Ilmestys 10:1, 2.

Toisen enkelin saapuessa 19. huhtikuuta 1844 Jumalan kansa oli hajallaan. Heidät oli alun perin koottu Ilmestyskirjan yhdeksännän luvun viidennentoista jakeen profetian täyttymyksen myötä 11. elokuuta 1840, mutta Herra oli pitänyt kätensä erään kartassa olevien lukujen laskentaan liittyneen erehdyksen yllä.

”Minulle on osoitettu, että vuoden 1843 taulu oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tulisi muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74.

Hänen kätensä poistaminen salli Samuel Snow’n tunnistaa oikean päivämäärän viipyneelle näylle.

”Niitä uskollisia, pettyneitä, jotka eivät voineet ymmärtää, miksi heidän Herransa ei tullut, ei jätetty pimeyteen. Jälleen heidät johdatettiin Raamattujensa ääreen tutkimaan profeetallisia ajanjaksoja. Herran käsi poistettiin lukujen päältä, ja erehdys selitettiin. He näkivät, että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844 ja että sama todistusaineisto, jonka he olivat esittäneet osoittaakseen profeetallisten ajanjaksojen päättyvän vuonna 1843, osoitti, että ne päättyisivät vuonna 1844.” Early Writings, 237.

Ensimmäisen ja toisen enkelin historia sisältää Kristuksen käteen liittyvien tienviittojen ketjun. Kun Hän laskeutui 11. elokuuta 1840 ja 19. huhtikuuta 1844, Hänellä oli sanoma kädessään. Hänen kätensä ohjasi vuoden 1843 taulun laatimista ja julkaisemista toukokuussa 1842. Hänen kätensä sinetöi erheen taulun luvuissa. Tuon ensimmäisen pettymyksen hajotuksen jälkeen Jeremia istui yksin Kristuksen käden tähden. Sitten Hän poisti kätensä ja näin avasi Keskiyön huudon sanoman sinetin. Hänen kätensä ojentamisen teko kootakseen kansansa toisen kerran tapahtui ensimmäisestä pettymyksestä Exeterin leirikokoukseen asti, samoin kuin opetuslapset lopulta koottiin yhteen Jerusalemissa kymmeneksi päiväksi ennen Pyhän Hengen vuodattamista. Kolmannen enkelin saapuessa 22. lokakuuta 1844 Herra nosti kätensä.

Ja se enkeli, jonka näin seisovan meren päällä ja maan päällä, nosti kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi. Ilmestys 10:5, 6.

11. elokuuta 1840 pidetystä ensimmäisestä kokoontumisesta 22. lokakuuta 1844 saakka ensimmäisen ja toisen enkelin historia on Kristuksen käden merkitsemä. 22. lokakuuta 1844 kolmas enkeli laskeutui alas, ja Suuren pettymyksen tähden pieni milleriittilauma hajotettiin. Tuona päivänä Kristus kohotti kätensä taivasta kohti ja vannoi, ettei aikaa enää olisi.

Toinen kokoaminen vuosien 1844 ja 1863 välisessä historiassa alkoi siitä, että Kristus nosti kätensä samalla, kun Hän piti kädessään syötäväksi tarkoitettua sanomaa. Sitten vuonna 1849 Hän ojensi kätensä toisen kerran kootakseen hajalleen joutuneen kansansa. Tuo kansa oli koottu

Keskiyön huudon sanoman kautta ja hajotettu, kun ennustettu tapahtuma ei toteutunut. Exeterin leirikokouksessa Kristus kokosi laumansa ja yhdisti sen sanoman perustalle, niin kuin Hän oli tehnyt niitä kymmentä päivää edeltäneenä aikana ennen helluntaita. Filadelfialaiset milleriläiset lähtivät Exeterin leirikokouksesta ja toistivat helluntain. Vuonna 1856 Kristus oli sen liikkeen ulkopuolella, joka oli siirtynyt Laodikeaan, sillä Kristus seisoo laodikealaisen sydämen ulkopuolella ja kolkuttaa pyrkien pääsemään sisään.

Katso, minä seison ovelta ja kolkutan: jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn sisälle hänen luoksensa ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Ilmestys 3:20.

Vuonna 1856 Kristuksen käsi kolkutti laodikealaisen milleriittiliikkeen ovea, mutta turhaan. Vuonna 1849, seitsemän vuotta aikaisemmin, Hän oli alkanut koota kansaansa toisen kerran, mutta epäily ja epätietoisuus pysäyttivät filadelfialaisen liikkeen.

”Jos adventistit olisivat suuren pettymyksen jälkeen vuonna 1844 pitäneet lujasti kiinni uskostaan ja yksimielisesti seuranneet Jumalan avautuvaa johdatusta, vastaanottaneet kolmannen enkelin sanoman ja Pyhän Hengen voimassa julistaneet sitä maailmalle, he olisivat nähneet Jumalan pelastuksen, Herra olisi voimallisesti vaikuttanut heidän ponnistelujensa kautta, työ olisi saatettu päätökseen, ja Kristus olisi jo tullut ottamaan kansansa vastaan palkkaansa. Mutta pettymyksen jälkeisen epäilyn ja epävarmuuden aikana monet adventtiuskovista luopuivat uskostaan.... Näin työ estyi, ja maailma jätettiin pimeyteen. Jos koko adventistikunta olisi yhtynyt Jumalan käskyihin ja Jeesuksen uskoon, kuinka perin toisenlainen historiamme olisikaan ollut!” Evangelism, 695.

11. syyskuuta 2001 Kristus kokosi viimeisten päivien kansansa, joka sen jälkeen hajotettiin 18. heinäkuuta 2020. 11. syyskuuta 2001 ne, jotka oli koottu, ottivat kätetyn kirjan Kristuksen kädestä ja söivät sen. 18. heinäkuuta 2020 he hylkäsivät Hänen kohotetun kätensä edustaman käskyn, joka osoitti, että ”aikaa ei enää olisi”.

Filadelfialaiset milleriitit eivät osoittaneet mitään kapinaa väärässä vuoden 1843 ennustuksessaan, sillä he toimivat kaiken sen valon mukaan, minkä Herra oli ilmoittanut, mutta 18. heinäkuuta 2020 kolmannen enkelin liikkeen laodikealaiset kapinoivat Hänen käteensä liittyvää valoa vastaan. Vuoden 1844 jälkeen ensimmäisen enkelin filadelfialainen liike ”epäilyksen ja epävarmuuden aikana” ”luopui uskostaan” ja tuli laodikealaiseksi.

1856 edustaa tuota siirtymäkohtaa, esikuvaten siirtymäkohtaa Jumalan viimeisten päivien kansalle.

Jossakin kohtaa niiden seitsemän vuoden aikana, jotka sijoittuivat vuosien 1849 ja 1856 väliin, filadelfialainen milleriittiliike vastusti Herran kättä, joka ojentui kokoamaan Hänen kansansa toistamiseen, ja lupaus oli, että Hän tekisi silloin enemmän kuin oli tehnyt menneisyydessä.

”23. syyskuuta Herra osoitti minulle, että hän oli ojentanut kätensä toisen kerran palauttaakseen kansansa jäännöksen, ja että ponnistuksia on kaksinkertaistettava tänä kokoamisen aikana. Hajottamisen aikana Israelia lyötiin ja revittiin; mutta nyt kokoamisen aikana Jumala parantaa ja sitoo kansansa haavat. Hajottamisen aikana totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistelut vaikuttivat vain vähän, saivat aikaan vain vähän tai eivät mitään; mutta

kokoamisen aikana, jolloin Jumala on ryhtynyt kokoamaan kansaansa, totuuden levittämiseksi tehtävät ponnistelut saavuttavat tarkoitetun vaikutuksensa. Kaikkien tulee olla yksimielisiä ja innokkaita työssä. Näin, että oli häpeällistä kenenkään vedota hajottamisen aikaan esimerkkeinä, joiden olisi määrä ohjata meitä nyt kokoamisen aikana; sillä jos Jumala ei tekisi meille nyt enempää kuin hän teki silloin, Israelia ei koskaan kootaisi. On yhtä välttämätöntä, että totuus julkaistaan lehdessä, kuin että sitä saarnataan.” Review and Herald, 1. marraskuuta 1850.

Ilmeisesti Herra pyrki viemään työtään eteenpäin ykseydessä, mutta ykseys oli nähtävästi murtunut, ja ”pettymystä seuranneena epäilyn ja epävarmuuden aikana monet adventtiuskovista luopuivat uskostaan.” The Present Truth -lehteä (myöhemmin Review and Herald) alettiin julkaista vuonna 1849, ja vuoteen 1851 mennessä vuoden 1850 kartta oli saatavilla, mutta vuoteen 1856 mennessä 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa” koskeva sanoma jäi keskeneräiseksi. Sanoma, joka avattiin sineteistään 22. lokakuuta 1844, tuli esiin, kun kahdentuhannen kolmensadan vuoden ja kahdentuhannen viidensadan kahdennenkymmenen vuoden aikaprofetiat päättyivät.

Sapatti oli se oppi, joka tuona aikana loisti muiden oppien yläpuolella, ja kahdentoista vuoden ajan eteni koettelemisen prosessi, kunnes viimeinen koe saapui vuonna 1856. Tuo koe koski maan sapattilepoa, ja se merkitsi sellaisen koettelemisprosessin loppua, joka alkoi ihmisten sapattilevosta. Koetusaika kantoi Alfa ja Omegan allekirjoitusta. Vuosi 1856 merkitsi myös tiedon lisääntymistä ensimmäisestä perustavanlaatuisesta totuudesta, jonka Miller löysi, joten silläkin tasolla siinä oli Alfa ja Omegan allekirjoitus. Sapattitotuus, joka on Jumalan pyhitetyn kansan tunnusmerkki, esitettiin seitsemännen pasuunan soimisena, jolloin uskovassa oleva Kristuksen salaisuus, kirkkauden toivo, täyttyi. ”Seitsemän aikaa” esitettiin riemuvuoden pasuunana, joka oli soitettava sovituspäivänä.

Vuodet 1856–1863 edustivat opetuslapsille niitä kymmentä päivää Jerusalemissa sekä ekseteriläisen leirikokouksen kuutta päivää filadelfialaisille milleriiteille, mutta valitettavasti tästä ajanjaksosta tuli esikuva niistä, jotka kieltäytyvät seuraamasta Herraa, kun Hän johtaa heitä siirtymäkauden läpi. Ensimmäisen ja toisen enkelin historia, joka on seitsemän ukkosenjylinän historiallinen ajanjakso, osoittaa Herran ojentavan kätensä kootakseen kansansa toisen kerran 19. huhtikuuta 1844 alkaen, ja se havainnollistaa kuuliaisuuden vastausta, kun viisaat seurasivat Kristusta kaikkeinpyhimpään.

Ensimmäisen Kadesin historia, joka on kolmannen enkelin historia vuodesta 1844 vuoteen 1863, osoittaa Herran jälleen ojentavan kätensä kootakseen kansansa toisen kerran, mutta tuossa historiassa ilmenee kapina. Nyt, kolmannen kerran, heinäkuusta 2023 lähtien, Herra ojentaa jälleen kätensä kootakseen kansansa toisen kerran, ja he tulevat täyttämään toisen Kadesin kuuliaisina filadelfialaisina, sillä totuuden tunnusmerkki osoittaa nämä kolme kertaa siten, että alku ja loppu edustavat kuuliaisia filadelfialaisia ja keskimäinen esimerkki tottelemattomia laodikealaisia.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

”Ottavatko seurakunnat vaarin Laodikean sanomasta? Tekevätkö ne parannuksen, vai jatkavatko ne synnissä siitä huolimatta, että kaikkein juhlallisin totuuden sanoma — kolmannen enkelin sanoma — julistetaan maailmalle? Tämä on viimeinen armon sanoma, viimeinen varoitus langenneelle maailmalle. Jos Jumalan seurakunta tulee penseäksi, se ei ole enää Jumalalle otollinen sen enempää kuin ne seurakunnatkaan, joiden kuvataan langenneen ja tulleen riivaajien asuinpaikaksi ja kaikkien saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikkien saastaisten ja inhottavien lintujen häkiksi. Ne, joilla on ollut tilaisuus kuulla ja vastaanottaa totuus ja jotka ovat liittyneet seitsemännen päivän adventtikirkkoon kutsuen itseään Jumalan käskyjä pitäväksi kansaksi, mutta joilla ei kuitenkaan ole sen enempää elinvoimaa eikä pyhittymistä Jumalalle kuin nimikristillisillä kirkkoilla, saavat osakseen Jumalan vitsaukset aivan yhtä varmasti kuin ne seurakunnat, jotka vastustavat Jumalan lakia. Ainoastaan ne, jotka ovat pyhitetyt totuuden kautta, muodostavat kuninkaallisen perheen niissä taivaallisissa asunnoissa, joita Kristus on mennyt valmistamaan niille, jotka rakastavat Häntä ja pitävät Hänen käskynsä.”

”Joka sanoo: ’Minä tunnen Hänet’, eikä pidä Hänen käskyjään, on valehtelija, eikä totuus ole hänessä” [1. Joh. 2:4]. Tämä koskee kaikkia, jotka väittävät tuntevansa Jumalan ja pitävänsä Hänen käskynsä, mutta jotka eivät ilmaise tätä hyvillä teoilla. He saavat tekojensa mukaan. ”Yksikään, joka pysyy Hänessä, ei tee syntiä; yksikään, joka tekee syntiä, ei ole nähnyt Häntä eikä tuntenut Häntä” [1. Joh. 3:6]. Tämä on osoitettu kaikille seurakunnan jäsenille, mukaan lukien seitsemännen päivän adventistiseurakuntien jäsenet. ”Lapsukaiset, älköön kukaan eksyttäkö teitä. Joka tekee vanhurskauden, on vanhurskas, niin kuin Hän on vanhurskas. Joka tekee synnin, on perkeleestä, sillä perkele on tehnyt syntiä alusta asti. Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että Hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot. Yksikään Jumalasta syntynyt ei tee syntiä, sillä Hänen siemenensä pysyy hänessä; eikä hän voi tehdä syntiä, koska on Jumalasta syntynyt. Tästä käyvät ilmi Jumalan lapset ja perkeleen lapset: yksikään, joka ei tee vanhurskautta, ei ole Jumalasta, eikä myöskään se, joka ei rakasta veljeään” [1. Joh. 3:7–10].

”Kaikki, jotka väittävät olevansa sapattia pitäviä adventisteja ja kuitenkin jatkavat synnissä, ovat valehtelijoita Jumalan silmissä. Heidän syntinen vaelluksensa toimii vastoin Jumalan työtä. He johtavat toisia syntiin. Sana tulee Jumalalta jokaiselle seurakuntiemme jäsenelle: ’Ja tehkää polut suoriksi jaloillenne, ettei ontuva nyrjähtäisi, vaan ennemmin paranisi. Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa; ja pitääkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta, ettei mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä ja ettei moni sen kautta saastuisi; ettei kukaan olisi haureellinen tai epäpyhä niin kuin Eesau, joka yhdestä ateriasta myi esikoisuutensa. Tehän tiedätte, että hänet sittenkin, kun hän tahtoi periä siunauksen, hylättiin; sillä hän ei löytänyt sijaa mielenmuutokselle, vaikka sitä kyynelin etsi’ [Heprealaiskirje 12:13–17].”

”Tämä koskee monia, jotka väittävät uskovansa totuuden. Sen sijaan että he luopuisivat himokkaista tavoistaan, he jatkavat vääränlaista kasvatuksen tietä Saatanan petteävän sofistiikan alaisina. Syntiä ei havaita synniksi. Heidän omatuntoaan saastuttaa juuri se, heidän sydämensä ovat turmeltuneet, jopa heidän ajatuksensa ovat lakkaamatta turmeltuneet. Saatana käyttää heitä houkutuksina vietteläkseen sieluja saastaisiin tekoihin, jotka tahraavat koko olennon. ”Joka hylkäsi Mooseksen lain [joka oli Jumalan laki], sen täytyi kahden tahi kolmen todistajan

todistuksesta armotta kuolla: kuinka paljoka ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja häpäisee armon Henkeä! Sillä me tunnemme hänet, joka on sanonut: Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra. Ja vielä: Herra on tuomitseva kansansa. Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin” [Hebrealaiskirje 10:28–31].” Manuscript Releases, osa 19, 176, 177.